

1

הגיש לי יום תפסח וקרא: יצחק לעשו
בנו הגדול ואמר לו, בני, זה שלילה כל העולם כלו אוסרים
בו הלל, ואזרות טללים נפסחים מנה שלילה, עשה לי
מטעמים, עד שצני בעודי אצרכה ורום הקדש משינה
ואזרח, אל-תלחם את-לחם רע צין (מסדי כג ו). הלך להביא
ונתעצב שם. אמרה רבקה ליעקב, בני, הליכה הנה אזרות
טללים נפסחים בו, העליונים אוסרים שירה, שלילה הנה
צמידים קניה להגאל מנד שעבוד, שלילה הנה צמידין לומר
שירה, עשה מטעמים לאביה, עד שהיא בעודו יברכה.

סנין בני
מלנו אספר בני

7

ויאמר לאברהם י
ידע מדע פיגור ויהיה ורעך בארץ לא להם ועבדום וענו
אתם ארבע מאות שנה: וגם את-הגוי אשר יעבדו הן אנכי ואחריי י
כן וצאו ברבש גדול:

סנין בני

8

לכן אמר לבני ישראל אני יהוה והוצאתי
אתכם מתחת סבלת מצרים והצילתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם
בזרוע נטויה ובשפטים גדלים: ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם
לאלהים נידעם כי אני יהוה אל-היכם המוציא אתכם מתחת סבלות
מצרים:

סנין בני

2

7 בכל דור ודור חייב אדם להראות את עצמו כאילו הוא בעצמו יצא
עתה משעבוד מצרים שנאמר ואותנו הוציא משם וגו'. ועל דבר זה צוה הקב"ה בתורה וזכרת כי עבד
היית כלומר כאילו אתה בעצמך היית עבד ויצאת לחירות ונפדית:

9

כמלך כס
מלנו אספר בני

ארבע כוסות. שלשה כנגד ג'
כוסות שנאמרו נפסחים זה וכוס פרעה
צדי וגו' ורבינו זרבת המזון:

סנין בני
קמ

9

ימבר לך אהיה העברי או העבריה ועבדך שש שנים
ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך: ובי-תשלחנו
חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם: העניק תעניק לו
מצאנה ומגרנה ומיקבה אשר ברבך יהנה אלהיך תתן
לו: ונברת כי עבד היית בארץ מצרים ונפדך יהוה אלהיך
על-כן אנכי מצוה אתי העבד הנה היום:

סנין בני

10

וקום פרעה בידו ואקח אתי י
הענבים ואשחט אתם אלי כוס פרעה ואתן את הכוס עלי כף פרעה:
ויאמר לו יוסף זה פתגמו שלשת השלש רמים: ביעוד י
שלשת ימים ישא פרעה את ראשו וקשיבה עלי כגד ונתת כוס
פרעה בידו במשפט הראשון אשר היית משקהו:

סנין בני

7

סימני הסדר:

קדש. ורחץ. ברפס. יחין.
מגיד. רחצה. מוציא. מצה.
מרוד. בורה. שלחן עורה.
צפון. ברה. הלל. גרצה.

סנין בני

11

ויספר שרי המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו י
בחלומי והנה יגסן לגני: ובגסן שלשה שריגם והיא כפולת עלתה י
גלה הבשילו אשכוליה ענבים:

סנין בני

12

יג יאהרוסת מצוה מדברי סופרים זכר [ט] לטיט שהיו עובדין בו במצרים. וביצוד
עושין אותו לוקחין חמרים או [י] נדונרות או צטוקין וביוצא בהן ודורסין אותו ונתעין
לתוכן חומץ ומתבלין אותו בתבלין כמו פים בתבן ומביאין אותה על השלחן בלילי השבת:

כמלך כס

13

ובתשובת הגלונים מפרש לעשות
תרומת צפירות שנדרתה לכנסת ישראל
בשיר השירים (ח) תחת התפוח
עוררתוך כפולת הרמון התאנה חנטה
אמרתי חננה בתמר חנו חל גנת
חנו ושקדים על שם ששקד הקב"ה

סנין בני

14

יהנה אלהיך מביאך אל-ארץ טובה ארץ גחלי מים
ענית ותהמת יצאים בבקעה ובקור: ארץ חסה ושערה
וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ורבש:

סנין בני

3

על אחת, כפה ופמה, טובה כפולה ומכפלת למקום
עליו: שהוציאנו ממצרים, ועשה בהם שפטים, ועשה
באלהיהם, והרג את בכוריהם, ונתן לנו את ממונם,
וקרע לנו את הים, והעבירנו בתוכו בחרבה, ושקע צרינו
בתוכו, וספק צרפנו במדבר ארבעים שנה, והאכילנו את
המן, ונתן לנו את השבת, וקרבנו לפני ה' סיני, ונתן
לנו את התורה, והכניסנו לארץ ישראל, ובהנה לנו את
בית הבחירה לכפר על כל עונותינו. תאצה

6

ארבע כוסות. כנגד הרבוי לטויה
גולה האמורים בגלות מצרים והאלהתי
אתכם והללתי אתכם וגאלתי אתכם
ולקחתי אתכם כפרשת וארא:

סנין בני

פרוך אתה יי אלהינו מלך העולם,
 אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים,
 ונגיענו לעזרה חזק לאכל בן מצה ומרור.
 כן יי אלהינו ואלהי אבותינו
 נגיענו למועדים ולרגלים אחרים
 הבאים לקראתנו לשלום,
 שמחים בבגנו עירך וששים
 בעבודתך.
 ונאכל שם מן הדבאים ומן הפסחים
 אשר נגיע דמם על קיר מופתך לרצון,
 ונזכה לך שיר חדש על גאלתנו
 ועל פדות נפשנו.
 פרוך אתה יי גאל ישראל.

גגג

ח ועתה בני שמע בקלי לאשר אני מצוה אתך: לך נא אל הצאן
 וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים לאבירי
 כאשר אהב: והבאת לאבירי ואכל פשגור אשר יברכה לפני מותו:
 פסח מצרים

14

שכוננו בקולו. פירוש הגם שיש בדברים חלו כגונות
 הדעות, עם כל זה יש לך לשמוע בקולי, פירוש מלמד
 חיוב מנחת כיבוד חב וחם שהיא מנחת עשה, גם שהיא נבילה
 וכתוב בדברי נבילה חמת (דברים יח טו) חליו תשמעון, לזה
 חננה שמוע בקולי, וכבר כתבנו (לעיל טו ה ו) שילמדק נבילה
 בחומרו לעבור על מנחה מנחות החורה לפי שעה:

אורח י"ב
(טז)

17

ויקרא יצחק אל-
 יעקב ויברך אותו ויצוהו ויאמר לו לא תקח אשה מקנות כנען: קום לך
 פקדנה אלם ביתך בחוץ לאבירי אשר וקח לך משם אשה מקנות לבן אבי
 יעקב: ואל שדי וברך אתה ויברך וברכה וסגים לקהל צמיו:
 פסח מצרים

18

ויקרא אל אהב את יוסף מפל פליו פיי צוין קנים הוא לו
 ואשה לו פתנת פסים: ויקרא אהיו פיי אהיו אהב אביתם מפל אהיו
 וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם:

19

פסים. לשון כלי מלת (שנה י),
 כמו פרפס ותכלת (אסתר ח ו) וכמו פתנת פסים (שמואל ב
 יג יח) דתמר ותמנון.

16

20

נלחה יהודה מעוני. על שאכלו חמץ במסח דתוב נלחה
 עוני. דבר אתר על שאכלו משטנו של עני כדכתיב
 בואם איש עני הוא. דבר אתר מעוני על שעשקו שבר שכר שנאמר
 בלא העשוק שכר עני ואביון, דבר אתר על שגולו מתנת עניים

חוקי משט
אצרה

מביה את הקערה עם המצות ומתחיל לומר את ההגדה בשמחה ובקול רם
 וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח.
 הריני מוכן ומזוקן לקים המצוה לספר ביציאת מצרים לשם יחוד
 קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי שהוא טמיר ונעלם
 בשם כל ישראל:

21

מה בשתנה

הלילה הזה ככל הלילות

שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה.
 הלילה הזה בלוי מצה.
 שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות
 הלילה הזה (בלוי) ברור.
 שבכל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם
 אחת הלילה הזה שתי פעמים.
 שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין ובין
 מסבין, הלילה הזה בלוי מסבין.

חגג כ"פ
גגג

גגג

עבדים היינו לפרעה במצרים. ויציאתנו יי אלהינו
 משם ביד חזקה וברזע נטויה. ואילו לא הוציא הקדוש
 ברוך הוא את אבותינו ממצרים. הרי אנו ובנינו ובני
 משעבדים היינו לפרעה במצרים, ואפלו בלנו תכמים.
 בלנו נבוגים, בלנו זקנים, בלנו יודעים את התורה, מעוה
 עלינו לספר ביציאת מצרים, וכל המרבה לספר ביציאת
 מצרים הרי זה משבח.

33

כיישאלך בהן מחר לאמר מה העלית
 והתקיים והמשפטים אשר אלה יתנו אליהם ואמרת להנה
 עבדים היינו לפרעה במצרים ויהוה ממצרים ביד חזקה:

והיה כייבאי אלי
 הארץ אשר נקן יהוה לכם פאר דבר ושמרתם את העבדה הזאת:
 והיה כייאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: ואמרתם
 זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בני ישראל במצרים בהגותם
 את בני ישראל ואת בני ישראל הציל ויקד הטב וישמחו:

א מצות יעשה של תורת לפר בנסים ונפלאות
 שנעשו לאבותינו במצרים כליל המשנה עשר
 בנין שנאמר וזכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים
 כמו שנאמר וזכור את יום השבת. ומנין שבליל המשנה

עשר הלמד לומר והנהגת לבך ביום ההוא לאמר בעבור זה בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך. ואף על פי שאין לו
 בן. אפילו הכים גדולים היבום לספר ביציאת מצרים וכל המאריך בדברים שארעו ושהיו הרי זה משוכח: ב מצה
 להודיע לבנים ואפילו לא שאלו שנאמר והנהגת לבך. לפי דעתו של בן אביו פלמדו. כיצד אם היה קמן או מיפיש אומר לו
 בני כולנו היינו עבדים כמו שפחה זו או כמו עבד זה במצרים ובלילה הזה פדה אותנו הקב"ה ויציאתנו לחרות. ואם היה
 הבן גדול והכח מדיעני מה שארע לנו במצרים נסים שנעשו לנו ע"י מטה רבינו הכל לפי דעתו של בן:

37

נחמ"ס סו חנוך ונחמ

ברוך שומר הבטחתו לישראל
ברוך הוא

שהקדוש ברוך הוא השב את הקץ לעשות. כמה שאמר
 לאברהם אבינו בברית בין הבתרים. שנאמר. ויאמר
 לאברהם ודע תדע כי גר יהיה ורעך בארץ לא להם.
 ועבדים וענו אתם ארבע מאות שנה, וגם את הגוי אשר
 יעבדו הן אנכי, ואתרי בן יצאנו ברבש גדול:

37

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן
 עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבגני ברק והיו
 מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו
 תלמידיהם ואמרו להם, רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של
 שחרית.

38

35

יכסה המצות מנביה את הכוס בידו ויאמר
 והיאלל שעמדה לאבותינו ולנו.
 שלא אחר בלבד עמד עלינו לבלותינו.
 אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לבלותינו.
 והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם:

38

אמר רבי אלעזר בן-עזריה, הרי אני בבן שבעים שנה
 ולא נהניו שתאמר יציאת מצרים כלילות, עד שדרשה
 בריזומא, שנאמר למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים
 כל ימי חייך, ימי חייך הימים, כל ימי חייך הלילות, ותכמים
 אומרים, ימי חייך העולם הזה, כל ימי חייך להביא לימות
 המשיח;

39

מניח את הכוס וחוזר ומגלה את המצות

אלל ולמד. מה בקש לבן הארמי לעשות לעקב אבינו.
 שפרעה לא גר אלא על תוקדים ולכן בקש לעקור את
 הכל שנאמר, ארמי אבי וידד מצרימה ויגר שם
 במתי קצט ויהי שם לגוי גדול צעום ורב;

36

ברוך המקום, ברוך הוא.
 ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא.

34

בגד ארבעה בני דברך תורח
 אחד חכם,
 אחד לשע,
 אחד פוס,
 אחד שאינו יודע לשאול

39

וידד מצרימה אנוס על פי הדבור, ויגר שם בלמד שלא
 יד שקב אבינו להשתמש במצרים אלא לגור שם, שנאמר
 ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מדעה לעאן
 אשר לעבדך כי כבד הרעב בארץ פגעו ועמה ישבו נא
 עבדך בארץ גשו;

37

חכם מה הוא אומר?
 מה הצדו והתקיים ותמשפטים
 אשר צנה יי אלהינו אתכם?
 ואף אפיה אקר לו פהלכות הפסח:
 אין מבטיריו אחר הפסח אפיקומן.

ויאמר
 מו א ישראל רב עזדי יוסף בני תי אלקה וארצנו בטרם אמות: ויסע
 ישראל וכל אשר-לו תבא בארצה שבוע ויזבח ויחיים לאלהי אביו
 א: יצחק: ויאמר אלהים: לישראל במראת הלילה ויאמר יעקב ויעקב
 ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אלקי אביך אליהר ארץ מרדה
 מצרימה כיי לגוי גדול אשימך שם: אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי
 אעלה גם-עלה ויוסף יטח ידו על עיניו:

רשע מה הוא אומר?
 מה העבדה הזאת לכם?
 לכם - ולא לו.
 ולפי שהוציא את עצמו מן הקלל
 כפר בעקר.
 ואף אפיה מקחה את שגיו ואמר לו:
 בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים.
 לי - ולא לו. אפוי חנה שם, לא חנה נגאל.

במתי מעט - כמה שנאמר:

בשבעים נפש ירדו אבותינו מצרימה, ועתה שקמנו יי אלהינו ככוכבי השמים לרב.

3320

דם, צפרדע, פנים, ערוב,

דבר, שחין, ברד, ארבה,

חשך, מפת-בבורות;

פלי'הנפש

הבאה ליעקב מצרימה יצאי ורכו מלבד נשי בני יעקב פלי'הנפש כי ששים ונשי ונשי יסף אשר ילד לו במצרים נפש שנים פלי'הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבאים:

בנות יצאי

והעם עלו מן הירדן בעשור לתדוש הראשון

ב ויחגלו בגלגל בקצה מזרח יריקו: ואת שמים עשרה האבנים האלה בא אשר לקחו מן הירדן הקים יהושע בגלגל:

וינסג

ויאמר יהוה אלי יהושע היום גלותי את הרפת מצרים מעליכם ויקרא שם המקום ההוא גלגל עד היום הנה: ויחגו בני ישראל בגלגל ויעשו את הפסח בארבעה עשר, וזם לקדש בערב בערבות יריקו:

בנות ה'

ואת עמלנו - אלו הבנים. כמה שנאמר: כל הבן הילוד תשליכהו וכל הבת תחמיון.

3320

ויציאנו יי ממצרים לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שלים, אלא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, שנאמר ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והייתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יי; ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך, והייתי כל בכור אני ולא שרף, ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ולא השלים, אני יי אני הוא ולא אחר;

(26)

העשה לנו נסים ונקמה בפרעה, אותות ומופתים בארמת בני חם. המכה בעברתו כל בכורי מצרים, ויוצא את עמו וישראל מתוכם להרות עולם.

גלות עתה

ממצרים נאלקנו יהוה אלהינו, ומבית עבדים פדיתנו. כל בכוריהם קרננו, ובכורך נאלת, וזם סוף פקעת, וזדים טבעת, וידידים העברת.

בית שני

(כסו יב) ויהי בחצי הלילה זה המה כל בכור בארץ מצרים וגו' וכתוב (בסדר ה) כי לי כל בכור [גו'] ביום הכותי כל בכור וגו' (ואתה משיב) א"ר יוד אע"פ שהכה אותם מכת מות [א] מחצי הלילה היתה נפשום מרפדת בהם עד הבוקר משל הדיוט אומר נרת פת לנער הודע את אמו [ב] הקדוש ברוך הוא אמר אודיע לבני המיתה המשתקת הוות ששונאיהם הואך מתים בה אלא תשמור נפשותם עד הבוקר כדי שיראו בני בשונאיהו

הקדוש ברוך הוא

רָבֵן גַּמְלִיאֵל הִיא אוֹמֵר.

כָּל שְׁלֹא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְבָרִים אֵלָיו בְּפֶסַח
לֹא יֵצֵא יְדֵי הַחֹבֶתוֹ.
וְאֵלּוּ הֵן.

פֶּסַח מִצֵּה וּמְרוֹר

9320

54

וְנֹאמַר לִפְנֵי שִׁירָה תִּדְשָׁה הַלְלוּיָהּ:

(100)

55

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
בּוֹרֵא פְרִי הַגֶּפֶן:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מֶלֶךְ הָעוֹלָם
(הַשְּׁבֵת וְ) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמִינֵם:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה גֹּאֵל יִשְׂרָאֵל:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

בּוֹרֵא פְרִי הַגֶּפֶן:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
עַל נְטִילַת יַדַּיִם:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
הַמּוֹצִיא לָהֶם מִן הָאָרֶץ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ

עַל אֲכִילַת מִצֵּה:
(100)

56

זָכַר לְמִקְרָשׁ בְּהַלֵּל בֶּן עֲשָׂה הֵלַל בּוֹזֵמַן שְׁבִית הַמִּקְרָשׁ

הִיא כְּגַם הִיא כּוֹרֵךְ פֶּסַח מִצֵּה וּמְרוֹר וְאוֹכֵל בְּיַחַד

לְקַיֵּם מַה שֶּׁנֹּאמַר עַל מִצְוֹת וּמְרוֹרִים יֵאָכְלוּ:

(100)

57

קָרַב יוֹם אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא
רֵס הוֹרֵעַ בִּי לֵךְ יוֹם אֶף לֵךְ

שׁוֹמְרִים הַפְּקֹד לְעִירָךְ כָּל הַיּוֹם וְכָל
תְּאִיר בְּאוֹר יוֹם חֲשֻׁבֶת

(100)

וְהָיָה הַשֶּׁמֶשׁ לְבוֹא
וְתִרְדְּמָה נִפְלָא עַל-אֲבָרֶם וְהָיָה אֵימָה חֲשֻׁבָה גְדֻלָּה
נִפְלָא עֲלֵיךְ: וְנֹאמַר לְאֲבָרֶם יַדְעוּ עַתָּה כִּי-גֵר אִיְהִיָה וְרַעַף
בְּאָרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוֹם וְעַנּוּ אַתֶּם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה:
וְגַם אֶת-הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ בּוֹ אֲנִי וְאֶת-רֵיבּוֹן יֵצְאוּ
מִבְּרֶכֶת גְּדוֹל: וְאַתָּה תָּבוֹא אֶל-אֲבֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם
מִתְקַבֵּר בְּשִׁיבָה טוֹבָה: וְדוֹר רַבִּיעִי יָשׁוּבוּ הֵנָּה כִּי
לֹא-שָׁלֵם עֲוֹן הָאֲמֹרִי עַד-הֵנָּה: וְהָיָה הַשֶּׁמֶשׁ בְּצֹחַ
וְעֹלְטָה הֵנָּה וְהֵנָּה תִּגּוֹר עֵשׂוֹן וְלִפְיֵד אֵשׁ אֲשֶׁר עָבַר
מִבֵּין הַגְּזֵרִים הָאֵלֶּה: בַּיּוֹם הַהוּא כָּרַת יְהוָה אֶת-אֲבָרֶם
בְּרִית לֵאמֹר לְרַעַף נִמְתִּי אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת מִנְּהַר
מִצְרַיִם עַד-הַנְּהַר הַגָּדֹל וְהַר-פָּרָת: אֶת-הַקְּטִינִי וְאֶת-
הַקְּטָנִי וְאֶת הַקְּדוֹמֹנִי: וְאֶת-הַחֲתָנִי וְאֶת-הַפְּרוֹזִי וְאֶת-
הַרְפָּאִים: וְאֶת-הָאֲמֹרִי וְאֶת-הַבְּנֵעִי וְאֶת-הַגְּרוֹשִׁי
וְאֶת-הַיְבֹסִי:

כפול ארבע

55

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר מְדִיא. שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבֻטֵיא.

אַחַד עָשָׂר בּוֹכְבֵיא. עֲשָׂרָה דְבָרֵיא.

תִּשְׁעָה יְרַחֵי לִידָה. שְׁמוֹנֶה יְמֵי מִלָּה.

שִׁבְעָה יְמֵי שְׁבֻטָא. שִׁשָּׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה.

חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵי תוֹרָה.

אַרְבַּע אִמְהוֹת. שְׁלוֹשָׁה אֲבוֹת.

שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית.

אַחַד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

9320

56

דְּזָבַן אֲבָא בְּתַרֵי זוּזֵי.

חַד גְּרֵיא. הַד גְּרֵיא;

וְאַתָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְשַׁחַט לְמַלְאָךְ הַמּוֹת.

דְּשַׁחַט לְשׁוֹחַט. דְּשַׁחַט לְתוֹרָא. דְּשַׁתָּה לְמַיָא.

דְּכַבֵּה לְנוֹרָא. דְּשַׁרְף לְחוּטָרָא. דְּהִכָּה לְכַלְבָּא.

דְּנִשֵּׁף לְשׁוֹנְרָא. דְּאֵכְלָה לְגְרֵיא.

דְּזָבַן אֲבָא בְּתַרֵי זוּזֵי.

חַד גְּרֵיא. חַד גְּרֵיא;

9320

לילה.

הלילה.

הלילה.

לילה.